

“El PP fa una política sense principis socials”

SINDICALISME El Sindicat de Treballadors de l'Ensenyament del País Valencià (STEPV), majoritari en el seu sector, ha posat en marxa els engranatges per constituir a començament de l'any vinent la Intersindical Valenciana, amb la intenció que esdevinga una alternativa d'arrel valenciana a les grans centrals sindicals. Vicent Esteve, portaveu de l'STEPV, ens explica aquest procés.

L STEPV va decidir al congrés extraordinari del passat mes de juliol que aquesta tardor posarien les bases per crear nous sindicats i constituir així la Intersindical Valenciana. Quines són aquestes organitzacions i en quina fase estan?

—El que nosaltres hem fet al congrés és readequar la nostra organització perquè tinga cabuda dins del projecte que hem anomenat Intersindical Valenciana (IV). Aquesta readequació ha consistit bàsicament a convertir els sectors que fins ara formaven una única organització, l'històric STEPV, en sindicats d'àmbit sectorial que s'han agrupat en la Federació de Sindicats de Treballadors del País Valencià. Pretenem, amb els treballs iniciats aquesta tardor, que aquesta federació siga l'embrió de la IV juntament amb les primeres organitzacions que conflueixen amb nosaltres. Volem que la intersindical siga una organització sindical d'àmbit nacional al País Valencià que represente un nou model en el terreny sindical i que contribueixca naturalment a la reconstrucció nacional del país. En aquests moments, ja hem començat a treballar amb altres sindicats. El Sindicat de Treballadors de l'Administració (STA), una organització bàsicament existent a l'àmbit municipal i a l'administració de correus, ja va fer les readequacions internes estatutàries i va afegir el nom d'Intersindical Valenciana a les seues sigles al seu darrer congrés. La Plataforma Unitària de Treballadors (PUT), un

“Hi ha nacionalistes històrics fundadors de CCOO que pensaren que els sindicats incipients podrien jugar la basa nacional. La integració en els interessos de l'estat ha pogut més.”

col·lectiu de treballadors important a la Ford i en algunes empreses del metall del sud del país, en aquests moments està preparant el seu congrés per al desembre per coincidir també amb el projecte de la intersindical. De moment, doncs, ja hi ha tres socis: la nostra federació, estesa en el conjunt dels serveis públics valencians, l'STA i el PUT. A començament de l'any vinent ja estarem en condicions de fer el congrés fundacional de la IV.

—Perquè vostès, dins de l'actual federació, tenen el sindicat de treballadors d'ensenyament majoritari al País Valencià, i uns altres sindicats, a la sanitat i a l'administració pública valenciana...

—Això és el que hem materialitzat des del punt de vista de la sigla i de l'acció sindical des de les passades eleccions sindicals, fa tres anys, quan ja ens presentàrem a sis àrees de salut de les vint existents al País Valencià, i en tota l'administració del consell, i ara ja formem part de la mesa general de la funció pública perquè ja som un dels sindicats més representatius en el conjunt de la funció pública valenciana. El que vam fer al recent congrés va ser convertir aquests sectors en sindicats, que s'han agrupat amb el sindicat d'ensenyament, i li hem donat forma de federació. Aquesta readequació era imprescindible. No podíem continuar presentant-nos davant dels treballadors i de treballadores de la sanitat o de l'administració general amb el nom de sindicat d'ensenyament.

—Què diferencia aquest model del de les grans centrals sindicals?

“El País Valencià no té un marc de relacions laborals propi com a país, ni tampoc el té Catalunya”

—El nostre model és participatiu. Els nostres afiliats saben que el sindicat prendrà una decisió en relació amb els problemes que els afecten sempre a partir que les assemblees dels treballadors hagen dit la seua. L'altre dels trets que ens ha caracteritzat ha estat el caràcter nacional de l'organització, que sempre ha fet bandera de la seua identificació com a organització valenciana i ha fet seus els reptes de la recuperació nacional del país.

—Les seues reivindicacions no són estrictament laborals. Han participat en la consolidació de l'escola valenciana o en la defensa de l'ensenyament públic. Han topat reiteradament amb el PP.

—Efectivament, la nostra organització sindical ha estès el seu camp d'acció també al món cultural, a la defensa del territori, a la defensa i a la incorporació de la llengua com un tret identitari de la mateixa organització, al treball per la pau i un llarg etcètera. Aquestes mateixes característiques són les que volem introduir als sectors laborals als quals som des de fa menys temps. Un plantejament d'aquestes característiques, diguem-ne global, efectivament et porta a tenir unes posicions sobre la política general de qualsevol govern, i per tant, a la del govern del PP des de l'any 1995, i fonamentalment al que hem convingut a definir com una de les ofensives més clares de caire conservador en relació amb la sanitat i l'educació. En aquest darrer camp, ha calgut posar en marxa algunes iniciatives de caire ciutadà unitari, participatiu, per poder fer front a l'ofensiva del PP.

—Vostès han denunciat els obstacles que el PP posa a la consolidació de l'escola valenciana, el menyspreu a l'escola pública, la censura dels llibres de text...

—Des de l'arribada del PP al poder s'ha produït un increment molt notable dels diners destinats a la concertació amb els centres privats. En aquesta legislatura passada es van arribar a concertar els centres d'elit, i fins i tot centres que segreguen l'alumnat pel que fa als sexes. Han encetat, com va dir el conseller Tarancón, una política “sense complexos”, que nosaltres diríem

em una política sense principis socials, on diners de tot el món s'aboquen a sufragar despeses dels col·legis on assisteixen elits socials. Des de fa sis anys es prolonga la necessitat de construcció de nous centres públics. S'han acumulat centenars d'instal·lacions d'aules prefabricades, el que es coneix com a barracons, perquè durant aquests sis anys el PP no s'ha tret els diners dels dits pel que fa a la construcció de centres públics. Això ha decantat efectivament la població escolar. La falta d'instal·lacions i de perspectiva ha jugat en detriment de la xarxa pública.

—A Galícia, al País Basc o a les Illes Canàries, és molt representatiu el sindicalisme autònom i ací no acaba de reeixir. Per què?

—El grau d'èxit és molt diferent. El nostre sindicalisme nacional és feble, com a Catalunya, on el sindicalisme és fluïx a pesar que les forces polítiques nacionals són molt més potents que al País Valencià, i l'entramat social evidentment també. Es pot afirmar que al País Valencià el nacionalisme polític és feble des del punt de vista de l'audiència social que té, encara que és sòlid perquè ha sabut mantenir-se a pesar de batalles que estan lluny d'haver acabat, de moments duríssims. Tot i això, el valencianisme polític no ha desaparegut, però ha mancat sempre una aposta més decidida perquè hi haguera una organització sindical de país. Fins i tot entre nacionalistes reconeguts històrics de tota la vida hi ha fundadors de CCOO, que crec que feren una aposta en un moment determinat pensant que els sindicats aleshores incipients podien jugar també la basa nacional. S'ha vist que la integració en els interessos de l'estat ha pogut més que la construcció d'alternatives pròpies de caire nacional. A Catalunya, des de l'àmbit polític tampoc no hi ha hagut una aposta per comptar amb organitzacions sindicals pròpies, amb algunes excepcions. No tenim un marc de relacions laborals propi com a país, ni tampoc el té Catalunya.

Miquel Calvet